

Veverka Pallasova (*Callosciurus erythraeus*)

Anglické jméno: Pallas' squirrel, red-bellied tree squirrel

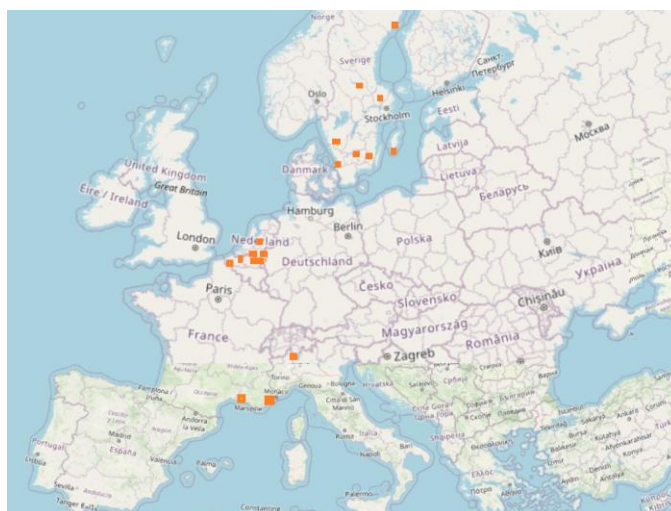
Čeďed': *Sciuridae*

Obr. 1 Veverka Pallasova. Foto: Noriko Tamura-Hayashi

Původ: Domovina této veverky zahrnuje severovýchodní Indii, jižní Čínu, Myanmar, Thajsko, Vietnam, Tchajwan a pevninskou část Malajsie.

Sekundární rozšíření: V roce 1935 bylo dovezeno 40 jedinců do Japonska (ostrov Izu Oshima jižně od Tokia), o dvacet let později bylo 100 jedinců z této populace převezeno do 400 km západně položeného souostroví Tomogashima. Zprávy o naturalizaci introdukovaných veverek pochází ze 70. let 20. století z Argentiny a Francie (středomořské pobřeží u města Antibes), z roku 1998 z Nizozemí, o dva roky později z Belgie.

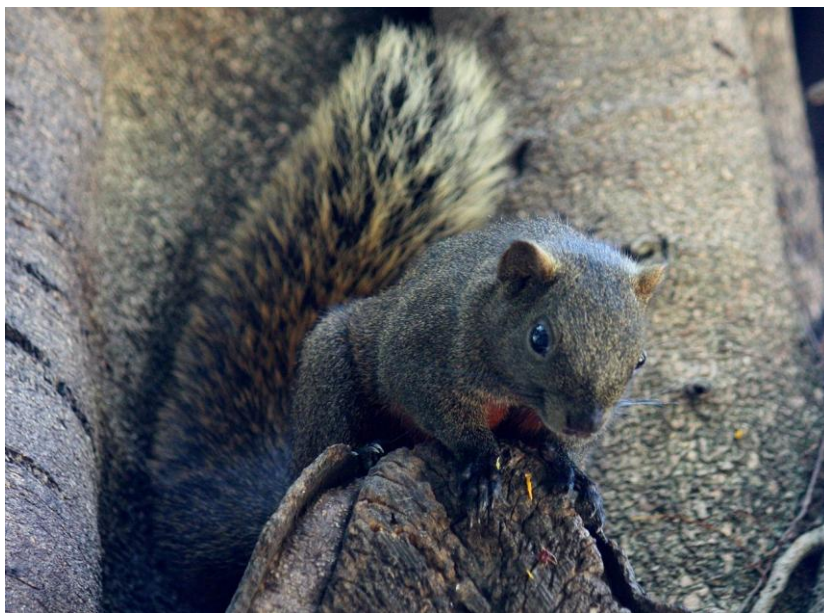

Obr. 2 Rozšíření veverky Pallasovy v Evropě (<https://easin.jrc.ec.europa.eu/spexplorer/map/>)

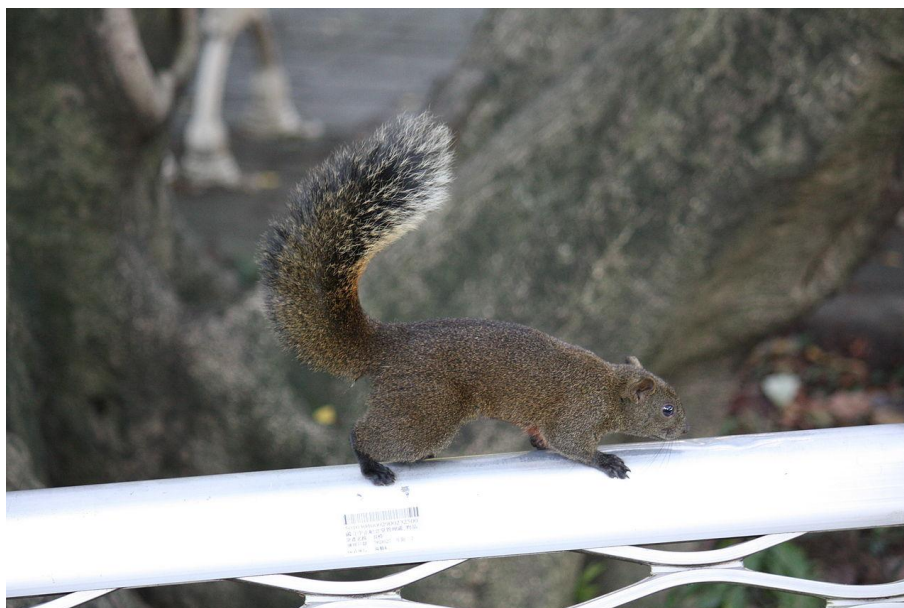
Rozšíření v ČR: Nevyskytuje se.

Cesty zavlečení: Záměrný dovoz pro chov v ZOO či u soukromých majitelů. V případě úniku samovolné šíření do okolí.

Popis: Velikost 20 – 25 cm, ocas 17 – 20 cm, uši 2 – 2,4 cm. Váží 300 – 430 gramů. Zbarvení se může lišit v závislosti na geografickém rozšíření (někteří autoři rozlišují až 30 poddruhů). Tělo je nejčastěji hnědavé, ocas bývá o něco tmavší, s nádechem černé barvy. Břicho rezavé – odtud latinské druhové jméno *erythraeus* a anglický název red bellied tree squirrel. Obě pohlaví jsou zbarvena prakticky stejně, téměř se neliší ani hmotností.

Obr. 3 Typickým znakem je rudé břicho. Foto: J. Patrick Fischer

Obr. 4 Mohutný ocas s nádechem černé barvy. Foto: J. Patrick Fischer

Osidluje dřevinné biotopy (jehličnaté i listnaté lesy, sady, křoviny, městské parky). Domovský okrsek je malý (cca 0,5 ha u samic a 1,5 ha u samců). Jde o všežravce, hlavní zdroj potravy představuje rostlinná složka, dále si přilepšují houbami, hmyzem, či ptačími vejci. Rodí 2 – 4 mláďata, která cca po 50 dnech opouštějí hnízdo. Pohlavní dospělosti dosahují po roce.

Možnosti záměny: Od domácí veverky obecné se liší jiným zbarvením, méně huňatým ocasem, uši tolik nevystupují z hlavy a v zimní srsti nemají štětky. Veverka liščí (též na unijním seznamu) je výrazně větší. Další druh z unijního seznamu, veverka popelavá, je o něco větší a má světlé břicho.

Obr. 5 Veverka obecná – rezavá forma.
Foto: Ondřej Prosický

Obr. 6 Veverka obecná – hnědá forma.
Foto: Ondřej Prosický

Riziko: Především pro domácí veverku obecnou (*Sciurus vulgaris*), kterou vytlačuje z původního území. Nebezpečný je také okus stromků, škody může působit i na úrodě.

Likvidace: Lze likvidovat odstřelem či odchytom do pastí. V místech, kde se nevyskytuje veverka obecná, lze použít i chemickou likvidaci (warfarin – používán ve Velké Británii, v Itálii zakázán). Z přirozených nepřátel připadají v Evropě v úvahu liška, kuna, dravci či větší sovy – tyto loví ve Velké Británii též introdukované veverky popelavé. V jižní části Nizozemska byla veverka odchytávána do živolovných pastí a mezi léty 2011 a 2015, odchycení jedinci (250 ks) bylo sterilizováno a rozmístěno do městských parků v Evropě (viz La Haye et al. 2023).

Zdroje:

La Haye M. J. J., Janssen R., Adriaens T., Huysentruyt F., Voskamp P. J., Lammers W., Dijkstra V. 2023. Successful eradication of an invasive alien Pallas's squirrel population in the Netherlands with support of the local community. *Frontiers in Ecology and Evolution* 11.

UNEP-WCMC. 2010. Review of *Callosciurus erythraeus* and *Sciurus niger*. UNEP-WCMC, Cambridge. 17 pp. Dostupné na:

http://ec.europa.eu/environment/cites/pdf/reports/Callosciurus_erythraeus_Sciurus_niger.pdf

<http://www.cabi.org/isc/datasheet/91200> - i Obr. 1

Obr. 3: https://commons.wikimedia.org/wiki/File:A_Sciuridae_in_Taipei_4.JPG

Obr. 4: https://commons.wikimedia.org/wiki/File:A_Sciuridae_in_Taipei_1.JPG

Citace: Görner T. 2025. Veverka Pallasova (*Callosciurus erythraeus*), informační karta, AOPK ČR Praha. Dostupné na: <https://invaznidruhy.aopk.gov.cz/invazni-druhy-z-unijniho-seznamu>